

Π Ο Θ Ο Ι

Θ. Πασιδὴ ἀδελφῆ
θανόντι ἐν Ἐξορίῳ.

Ἦθελα νᾶμουν σταυραπτός, νὰ πέταγα τ' ἀψήλου,
Ν' ἀνέβαινα ἔς τὴ Λιάκουρα, κατάκορφα ἔς τὴ ράχην,
Νᾶρριχνα ἐκεῖθε μιὰ ματιὰ, ν' ἀγνάντευα τὸν Πίνδο,
Νὰ ἰδῶ πῶς μοῦ τὸν ἔκαμαν τὰ χρόνια κ' ἡ σκλαβιά του.
Ποιός λέει δὲν κλαῖνε τὰ βουνά; Ποιός λέει πῶς δὲν γεράζουν;...
Χιόνια καὶ κρούσταλλα παλῆρά, γεράματα γιομάτα,
Σκεπάζουνε τὸν Πίνδο μου, καὶ καταχνιαῖς τὸν πνίγουν·
Κι' ἀκούγω, ἀκούγω ἀπὸ μακρυνά, ἀκούγω ἀπὸ τὰ ξένα
Τῆς γερατειᾶς του τὸ σκουσμός, τὸ κλάμμα τῆς σκλαβιάς του.
Ἄχ! πότε αὐτὸ τὸ σκουξίμο, τρανή κραυγὴ θὰ γίνῃ,
Κραυγὴ ἀνήμερου θεριοῦ, ἐκδίκησι γιομάτη,

Νὰ μάση ἀπὸ τὴν ξενιτειὰ τὰ ἔρμα τὰ παιδιὰ σου,
Τὰστροπελέκια σου ἄρματα, Πίνδε, νὰ μᾶς μοιράσῃς
Μιὰ μέρα, ν' ἀναστήσουμε τὴ δόλια μας πατρίδα!...
Ἄχ! πότε ἡ καταχνιά σου αὐτὴ κ' ἡ τόση σου θολούρα,
Ποῦ τώρα στὰ ἀτέλειωτο σάβανο σὲ τυλίγει,
Πότε νὰ γίνῃ θὰ τὴν ὄω καπνούρα ἀπὸ ντουφέκια!...
Καὶ πότε αὐτός ὁ φίλιος σου, ποῦναι νεκρός καὶ κρύος,
Πότε μιὰ μέρα θὲ νὰ βγῆ ζεστός μέσ' σταῖς κορφαῖς σου,
Νὰ λυώσουνε τὰ κρούσταλλα καὶ τὰ πολλά σου χιόνια,
Καὶ νὰ ψυτρώσουν, μιὰ ἀνοιξι, μαζὶ μὲ τὰ λουλουδιὰ,
Ἄρματωμένα, Πίνδε μου, τὰ νιάτα τὰ παλῆρά σου!...

Κ. Δ. Κρυστάλλης

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΜΟΥΜΙΑ

Ἡ ἀνάκτορον εἶνε βεβυθισμένον εἰς
Ἐαίγαν μαγικὴν ὡς ἐκ τῆς ἐκτάκτου
κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα φωταγωγηθεὶς
του διὰ μυρίων πυρῶν καὶ λυχνιῶν δια-
νεμημένων ἀνὰ τὰ ἐστεγασμένα ἀνδρᾶ,
τὰ ἐξώστεγα, καὶ ἀνὰ τὰς προσαλίους
στοὰς μεταξὺ τῶν ὑπὸ σφίγγων βασταζο-
μένων κίωνων. Καὶ ἐντός, ἐν αἰθούρῃ
περιφώτῳ καὶ κοσμουμένῃ δι' ἄλλοκότων
καὶ παντοιοχρῶν τοιχογραφιῶν, γλυφῶν
καὶ χαλκῶν ἀγαλμάτων, παρακάθηνται
εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ συμποσίου ὁ φα-
ραῶ Μυκερίνος καὶ περὶ αὐτὸν αἱ εὐνο-
ούμενοι, οἱ αὐλικοὶ του καὶ οἱ μεγιστᾶ-
νες: γυναῖκες εὐειδεῖς ὧν αἱ κόμαι, κο-
σμοῦμεναι ἀνωθεν διὰ χρυσῶν διαδημά-
των ἢ ἀνθέων λωτοῦ, προσπίπτουσιν ὀ-
πίσω κατὰ δαψιλεῖς βοστρύχους καὶ ἔμ-
προσθεν, πρὸ τῶν ὤτων· καὶ ἄνδρες,
πλούσια φοροῦντες περιζώματα, ποικι-
λόστικτα ἀνάφορα, πλατέα περιδέραια,
πλαστὰς γενειάδας καὶ πλαστὰς ἐπίσης
κόμας βαρείας καὶ ὀγκώδεις, ἢ γυμνὰς
ἔχοντες τὰς ἐξυρισμένας τῶν κεφαλᾶς,
καὶ κρατοῦντες εἰς χεῖρας ράβδους μὲ
στρουθοῦ πτερὰ ἀνωθεν ἢ μὲ χρυσὰ ἄνθη
λωτοῦ, τοῦ συμβόλου τῆς ἀθανασίας.

Ἡ αὐτὴ αἰθουσα τῶν συμποσίων καὶ
οἱ αὐτοὶ συμπόται — διότι ἐν συμποσίοις
ὁ φαραῶ διέρχεται ἀπὸ τινος τὰς νύκτας
του ἵνα, μετατρέπων οὕτω καὶ αὐτὰς εἰς
ἡμέρας, διπλασιάσῃ τὸ ἐλάχιστον εἶτι ἀ-
πομένον αὐτῷ διάστημα ζωῆς ὃ τῷ ἔτα-
ξεν ὁ ἄδικος χρῆσμός. Οἱ αὐτοὶ ὡς παν-
τοτε συμπόται πλὴν τῆς Ἀθύρτιος, ἥτις
ἀπὸ ἡμερῶν ἦδη ἔχει ἀποθάνει. Ἡ ὥραία
Ἀθύρτις, μὲ τοὺς ἐπιμήκεις καὶ ἀκτινο-
δόλους ὀφθαλμούς της καὶ τὰ ἡδυπαθῶς
διαγραφόμενα χεῖλη της, καμπύλα ὡς τὰ
τῆς σφίγγος, μὲ τὰ κομψὰ της χαρακτη-
ριστικὰ καὶ τοὺς ὡς τόξα ἀλαβάστρου
κυρτουμένους ὤμους της, καὶ μὲ τὴν
πλήρη ἱερογλυφικῶν ἀπαλὴν της σταυ-
ροειδῆ ἐσθῆτα ἥς ἀνωθεν προέβαλλε στῆ-
θος ἀπαραμίλλως λαξευτόν, καὶ μὲ τοὺς
χρυσοὺς κρίκους τοὺς περιδέοντάς τῶν
εὐγράμμων της ποδῶν τὰ σφυρά, δὲν θὰ
λαμπρύνῃ πλέον ὡς ἄλλοτε, μὲ τὴν μυ-
στηριώδη καὶ συνταράσσουσαν καλλονὴν
της, πλήρη παραδόξων καὶ ἀκαταμαχῆ-

των θελήτρων, καὶ δὲν θὰ ἐμψυχῶν διὰ
τῆς παρουσίας της τὰ ὄργια τοῦ φαραῶ,
οὐτινος τοὺς σοβαροὺς συμπότας ἐφαιδρυν-
ε καὶ καθ' ἣν εἶτι στιγμὴν προσήρχετο ὁ
αὐλάρχης κομίζων τῆς μουμίας τὸ ὁμοίω-
μα καὶ ὑπομνησκῶν τὸν προσεγγίζοντα
θάνατον.

Ἐν τούτοις ἀσυνήθης ἐπικρατεῖ κατὰ
τὴν ἐσπέραν ταύτην διάχυσις, καὶ αὐτὸς
δὲ ὁ Μυκερίνος διατελεῖ ἐν εὐθυμίᾳ ἰδιορ-
ρόθιμῳ μὲν — διότι τὸ φαιδρὸν τῆς ὕψεως
του σκιαζεται ὑπο ἄλλοκότου σκυθρωπό-
τητος, — ἀλλ' ὑπερμέτρῳ. Τὸ συμπόσιον
ἐδόθη ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐόρτασιν τῆς
εἰσόδου τῆς Ἀθύρτιος ἀπὸ τοῦ προσωρι-
νοῦ ἐπὶ γῆς βίου εἰς τὸν αἰθιῶν καὶ εὐ-
δαίμονα, καὶ τοῦτο δικαιολογεῖ τὴν ἐξαι-
ρητικὴν τῆς ἐσπέρας ταύτης φαιδρότητα.
Καὶ ἀφοῦ πλέον οἱ οἶνοι ἐκορυφώσαν τὴν
διάχυσιν κ' ἐθέρημαναν ὄλων τὰς κεφαλὰς,
ἠγέρθη ὁ φαραῶ ἀπὸ τοῦ διαχρῦσου θρό-
νου του ἵνα ὀμιλήσῃ. Σφοδρὸς γέλως ἀνα-
σεύσας ἐπ' ὀλίγον τὰ μέλη του, τῷ προσέ-
δωκε πρὸς στιγμὴν ὕψιν κακοποιῶν Τυ-
φῶνος. Πόσον ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς ἔχει ἀλ-
λοιωθῆ ἔκ τῶν ἀσωτειῶν εἰς ἃς ἢ ἀπό-
λωσις τὸν ἔχει ρίψει! Ἐν τούτοις ὁ λα-
τρεύων αὐτὸν λαὸς δὲν θὰ στέρξῃ ἀναμ-
φιδόλως νὰ ζωγραφηθῶσιν ἐν τῷ τάφῳ
αὐτοῦ ὡς χαρακτηριστικὰ του αἱ κεφαλαὶ
τράγου, χελώνης καὶ κροκοδείλου, τὰ σύμ-
βολα τῆς ἀκολασίας, τῆς ἀργίας καὶ τῆς
λαιμαργίας. Ἄλλ' ὁ γέλως εἶτα κατέπαυ-
σε, καὶ ὁ φαραῶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς πα-
ρακαθημένους διὰ τόνου σοβαροῦ καὶ ἐ-
πιδόλλοντος.

« Ἄς εὐφρανόμεθα διὰ τὴν ἀποχώρησιν
τῆς Ἀθύρτιος ἀπὸ τῶν συμποσίων μας.
Ἡ ψυχὴ ἥτις ἐπλήρου τὰς φλέβας της,
ἐξώγκου τὰς ἀρτηρίας της καὶ ἐμινύε-
το πρὸς τὸ αἷμά της, ἰδοὺ ὅτι προσηπ-
θεν ἡμῶν εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Ὀσίριδος,
διὰ νὰ τὴν ἐπανεύρωμεν ἐκεῖ εὐθύς ὅτε
μετ' ὀλίγον καὶ ἡμεῖς θὰ μεθέσωμεν τῆς
διοικησεως τῆς πλάσεως. Ὅσον ἀφορᾷ
τὸ ὥραϊόν της σῶμα, θ' ἀξιώθῃ τῆς πο-
λυτελεστεράς τῶν ταριχεύσεων, διὰ νὰ
μᾶθωσι μετὰ χιλιετηρίδας, οἱ ἰδόντες τὴν
μουμίαν της, ὅποιον λαμπρὸν κόσμημα
εἶχεν ὁ Μυκερίνος εἰς τὰ συμπόσιά του.»

Καὶ πραγματικῶς, τὸ περικαλλές καὶ
εὐγυραμμὸν τῆς Ἀθύρτιος σῶμα θὰ ζῆ ἀ-
κέραιον διὰ μέσου τῶν αἰώνων, χωρὶς ὁ
χρόνος τὸ ἐλάχιστον νὰ δύναται κατ' αὐ-

τοῦ. Διότι τὸ ἐξνοσήλιον πάσης φθορᾶς
οἱ ταριχευταί, ἐν τῷ ναφ τοῦ Ρά, πρὸς
οὐς ἀπὸ ἡμερῶν ἦδη ἔχει παραδοθῆ. Ἄντε-
κατέστησαν διὰ τετριμμένων ἀρωματικῶν
βαλσάμων τὸν ἐγκέφαλον, ὃν ἐξήγαγον ἀπὸ
τῶν μυζωτήρων, καὶ τὰ ἐντόσθια, ἅτινα
ἐξήγαγον ἀπὸ τῆς κοιλίας, ταμόντες αὐ-
τὴν δι' ὀξέος λίθου κ' ἐκπλύναντες διὰ
φαινεῖου οἴνου. Καὶ ἐταριχεύσαν ἐπι-
μελῶς τὸ σῶμα διὰ τῶν ταριχευτικῶν ὑ-
λῶν. Αἱ μέλλουσαι νὰ περιτυλίξωσι τὴν
μουμίαν λινὰί ταινία εἶνε ἔτοιμοι, καὶ
πολυτελῶς ἐποικίλθη διὰ πολυχρῶν τι-
μαλῶν λιθαρίων τὸ ναστόχαρτον ὃ θὰ
τὴν περιβάλλῃ. Ἐτοιμα ἐπίσης εἶνε τὸ
ἀντίτυπον τῆς «Βίβλου τῶν Νεκρῶν», ἢ
χαρτίνην στήλην τῶν ἱερογλυφικῶν, τὸ κᾶν-
θαρον παριστῶν περιᾶπτον, καὶ αἱ τρεῖς
ἀνθρωποειδεῖς ξύλιναί θῆκαι, πλήρεις
ἐσῶθεν καὶ ἐξῶθεν συμβολικῶν εἰκόνων
καὶ ἱερογλυφικῶν, ἐν αἷς ἀλληλοδιαδόχως
τὸ σῶμα τῆς Ἀθύρτιος θὰ περικλεισθῆ.

Ἀλλὰ πρὶν εἶτι περικλεισθῆ ἐκεῖ, ἃς ρί-
ψωμεν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ. Τίς θὰ πιστεύ-
σῃ ὅτι εἶνε αὐτὴ ἐκεῖνη ἢ Ἀθύρτις; Καὶ
ἂν τὸ πιστεύσῃ, θὰ ζητήσῃ μετ' ἀπορίας
νὰ μάθῃ πρὸς τί τὸ σῶμα τῆς νεαρᾶς γυ-
ναϊκὸς διετηρήθη, ἀφοῦ, διὰ νὰ τὸ διατη-
ρήσωσιν, ὤφειλον νὰ ἐξηφάνιζον τὸ ἀπα-
ράμιλλον της κάλλος, καὶ τὸ λεπτόν καὶ
ἀδιοράτως εἰρωνικὸν μεῖδιμά της, καὶ
ν' ἀντικαθίστων τὴν ρόδιόν της δροσε-
ρότητα διὰ τῆς τραχύτητος καὶ μελανό-
τητος ἢν αἱ ταριχευτικαὶ σκευασταὶ προσ-
δίδουσι; Τὸ πρότερον ἡδυπαθῶς διαγρα-
φόμενον στόμα της, χαίρει, ἀπαιδίως λε-
πτυνθέν, καὶ αἱ θελκτικαὶ τοῦ σώματος
καμπυλότητες ἐρρικνώθησαν ἐν φρικώδει
συστολῇ.

Καὶ ἡ μουμία ὀλόμαυρος, ἀποστίδου-
σα καὶ ἀπεσταφιδωμένη ἐκ τῆς νάφης
καὶ τῆς ἀσφάλτου, μὲ τὴν εἶνα τετμημέ-
νην καὶ τοὺς κροτάφους προβάλλοντάς
τῶν κοίλων παρεῶν, θὰ τηρῆται αἰωνίως
ἐν ταῖς θῆκαις της ἀκεραία, χωρὶς οὐδὲ
θρῖξ αὐτῆς νὰ λευκανθῆ ἢ πέσῃ ἀπὸ τῆς
διανεμημένης ὀπίσω κατ' ἀπειραρίθμους
λεπτοὺς πλοκάμους κόμης της. Ὅπόταν
δὲ μετὰ παρέλευσιν χιλιετηρίδων ἀπεξη-
ραμμένη, ἀλλ' εὐθυτενῆς καὶ ἀναλλοίω-
τος, ἐξαχθῆ τῶν κιβωτίων της ἵνα κο-
σμήσῃ τὴν θῆκην μουσείου τινός, θὰ
φαίνεται μορφάζουσα σαρκαστικῶς πρὸς
τοὺς ἐπτονημένους ἐπισκέπτας της, ἀπὸ